

DUBÁNCI

PŘÍBĚHY JEDNOHO ROKU

NAPSALI LEONÁ ŠTĚASTNÁ A SLÁVEK RYDVAL
ILUSTROVAL A NAFOTIL PETR VÁCLAVEK

Dubánci – příběhy jednoho roku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Leona Šťastná, Slávek Rydval
Dubánci – příběhy jednoho roku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DUBÁNCI

PŘÍBĚHY JEDNOHO ROKU

CPress
Brno
2017

Naším dětem – těm současným, i těm budoucím

Autoři děkují Zuzaně Vorličkové za cenné připomínky k příběhům.

OBSAH

Úvod	9
Leden	15
Únor	21
Březen	27
Duben	35
Květen	43
Červen	51
Červenec	59
Srpen	65
Září	75
Říjen	85
Listopad	95
Prosinec	103
Bonus	111

ÚVOD

Ahoj děti a dospělí,

chodíte rádi do lesa? A umíte poznat dub? Pokud ano, zkuste nějaký najít a pod ním odhozené dubové čepičky. Věřte, že ty patří dubánkům, skvělým bytostem, o kterých byste měli všichni vědět. Jsou totiž milí, přátelští, mají rádi legraci a pomáhají ostatním. Přestože jsou maličcí a nenápadní, lze je najít opravdu v každém lese, ve kterém roste alespoň jeden dub. Mnozí z nich jsou navíc plaší, ale jak se dozvíte v této knize, dokáží tuto plachost překonat, když je třeba.

My, autoři knížky, Petr, Leona a Slávek, jsme se s dubánky seznámili. Zajímá vás jak? Představil nám je právě Petr, který se svou rodinou bydlí hned u lesa Dubčina. A v Dubčině se to dubánky přímo hemží. Když

bylo venku pěkně a Petr nechal pootevřené okno, dubánci mu tudy rádi lezli do domu a ve chvíli, kdy se nedíval, dělali si z něj trošku legraci. Například mu sem tam přesunuli nějakou věc na jiné místo, než kam ji odložil, a smáli se, jak se Petr diví,

že ji nemůže najít. Mimochodem, pokud doma často něco hledáte, možná v tom mají prstíčky právě dubánci. Nebydlíte náhodou také u lesa?

Nemyslete si však, že dubánci Petra jen zlobí. Také mu někdy dělají radost. Například nedávno si ráno trochu přispal, protože se mu vůbec nechtělo vstávat. Bylo deštivo, Petr ležel v posteli a z polospánku zamumlal: „Kéž by se mi samo uvařilo kafe.“ Uslyšeli ho dubánci, kteří si zrovna tiše hráli pod jeho postelí, a rozhodli se mu připravit nejen kafe, ale rovnou celou snídani. Že to ale byla výzva! Podle velikosti

dubové čepičky si jistě umíte představit, jak je takový dubánek malý. Přišli k němu do kuchyně a vyšplhali se na kuchyňskou linku. Jeden dubánek vyskočil a při dopadu zapnul rychlovarnou konvici, ve které naštěstí zůstalo dost vody z předchozího dne. Druhý se opřel do sáčku s kávou a naklonil jej tak, že se trochu namleté kávy vysypalo do hrnku, který už drželi připravený další dva dubánci. Takto si vzájemně pomohli kávu nakonec i zalít, přidat pár kapek mléka (věděli, že tak ji má Petr rád), a dokonce zvládli i společně ukrojit chleba a namazat jej máslem a medem. Pravda, trošku kávy vysypali na zem a máslem i medem upatľali, na co sáhli, ale hlavní přece je, že se jim snídaně nakonec podařila.

Když Petr konečně přesvědčil sám sebe vylézt z postele a přijít do kuchyně, nestačil se divit. Jak to, že tu je čerstvě udělané kafe a namazaný chleba, když doma zrovna nebyl nikdo z jeho rodiny? Přesto se moc rád do snídaně pustil a velmi mu chutnala. Teprve když ho několik doušků kávy probudilo ještě víc, rozhodl se, že přijde na kloub záhadě, kdo že mu snídani udělal. Chvilku dumal a pak si vzpomněl na kameru ve skříni. Položil ji na polici, namířil směrem do místnosti, spustil nahrávání a odešel do pracovny upravovat fotografie. Později, když se díval na záznam, s velkým překvapením

sledoval malé postavičky, jak mu skáčou po gauči, šplhají po nohách stolu, válejí sudy na koberci, houpají se na záclonách, ba co víc, mlsně dopíjejí kafe, které někdo zapomněl